

Reservni fondi bankini iznašajo čez najmanj milijonov kron in so naloženi večinoma v vrednostnih papirjih in na hipotekah. V samo Istro posodila je banka »Slavija« že blizu 300.000 kron. Za škode je izplačala v 24 letih svojega obstanka 42.925.737 kron. Omeniti je še, da je rezervni fond za požarne škode za 58% večji, kakor ga predpisujejo ministerski predpisi. Iz tega sledi, da banka »Slavija« posebno važnost poklada na varnost svojih členov. Na to je treba posebno opozarjati, ker delniške zavarovalnice, katere se tako rade ponajajo z velikimi številkami, navadno še predpisane reserve nimajo. — Onim članom, ki so zavarovani za življenje, naklonila je »Slavija« zopet letos 10% no dividendo; svojih uradnikov pa se je spomnila s tem, da je bogato založila njihov penzijski fond, ki iznaša že 471.744 kron. — Iz vsega letnega poročila veje neka hvalevredna jasnost, kakoršne mnogokrat pogrešamo pri računskih sklepih enakih zavodov in zato čestitamo upravi banke »Slavije« o sijajnih uspehih, ki so sad njegovega previdnega delovanja. Slovenskemu okolištvu pa radi priporočamo ta vsega zaupanja vredni, vseskozi narodni zavod.

Cerkvene zadeve.

Novi zvonovi v Kapelah pri Brežicah.

„Čast Bogu na višavah,
mir ljudem na zemlji!“

Žalostni smo dne 25. aprila, ko smo se na god sv. Marka k sv. službi Božji shajali, poslovali od dveh starih, že izdelanih zvonov, srednjega in malega, v tem se so v marsikaterem očesu solze utrnile, ko jih je domači voznik Vidmar na voz zavalil in so mu č. g. župnik popotno pismo izročili, naj jih na kolodvor v Brežice zapelja, da se odtod po železnici daleč v belo Ljubljano, v livarno g. Alberta Samassa podrdrajo.

V veselje se je začela žalost preobračati, ko v nedeljo pred binkošti č. g. župnik naznanijo: prihodnji teden dobimo nova zvonova; če bo božja volja, binkoštno soboto jih imamo doma. In res, začelo se je nekako tiho gibanje; dekleta so nabirala za venčanje, fantje za strelni prah, godbo, maje, dvanajst devic za belo opravo, vozniki vozove in tako s potrebnimi pripravi se zberemo na binkoštno soboto po sv. maši pred župniščem in č. g. župnik nas izročijo v varstvo Marije Device in v milost presvete Trojice, nam želijo srečno pot: varuj Vas Bog!

Počasi se začne gibanje vozov naprej, bolj naglo se odpeljuje g. župan in dva cerkvena ključarja v Brežice, do č. g. dekana, c. kr. okr. glavarstva in pošte, da vse potrebno dovoljenje sprejmejo in tako dospejemo proti 10. uri na kolodvor. Čarobni prizor nas prešine, ko pregledamo velikana, ki sta odmenjena v Kapele romati.

Vozovi se priredijo in rahlo se zvonova naložita, dekleta ju ovenčajo, na vsaki voz štiri device belo oblečene za »špalir« prisedejo, štiri konje vprežejo, dve device se uvrstijo pred veliki zvon, dve pred malega v koleslje, za njimi cerkvena ključarja in župan. Tako je bila slovesna procesija vrejena za odhod. Domača godba se uvrsti in zavrta.

Iz kolodvora čez vse Brežiško mesto je godba pred vozovi korakala, dasi more ljudstvo, ki je iz vseh strani vkup hitelo, lažje ogledati svečanost, kakoršne se redko kedaj vršijo. Marsikatera pobožna duša je izgovorila: Bog daj srečno dospeti na vaš namen, naj bi se božja čast na opomin zvonov razširjala na vse kraje v naše verne slovenske hribe in doline! Prvo hvalo izrekam Bogu za milost, da se je slovesna procesija redno

vredila, drugo č. g. dekanu v Brežicah, da so, ko se smo proti mestu pomikavali, z milim zvonjenjem vsprejeli zvonove pri Sv. Roku, potem spremljali h klostru in farni cerkvi, tretjo pa c. kr. okr. glavarstvu za dovoljenje, ko je smela skoz mesto godba svirati, pozabiti ne smem tudi mestnega predstojništva, da je skrbelo za red, da se ni pri toliki gnječi ljudij, hvala Bogu, nobena nesreča prigodila. Dospevši na konec mesta se za četrt ure vstavimo in odpočijemo. Pregovor pravi: vsaki grm ima svoja ušesa, ne morem zanolčati, dragi čitatelji moji, kar sem pri tem počitku moral slišati. Dva gospoda pregledavata nas, z glavami kimavati, misleč, da pred prostim kmetom smeta prosto govoriti tujsčino. Med drugim govorjenjem pride enemu na misel: Kaj kmečko ljudstvo vkup ne spravi: godbo, napletene device, četvero vprego pri vsakem vozu in celo z zvonjenjem so spremljani skoz mesto! Gospod mora biti mlačen kristjan, če ne sovražnik verskih naredb. Bog mu bodi milostljiv, da se spreobrne, jaz mu odpustim.

V Dobovo dospevši se zopet nekoliko odpočijemo, glas zvonov nas z veseljem vsprejme in poslovi, da jo srčniše vkrenemo na hrib, proti Materi božji Jezerski. Zmučeni dospejemo pred cerkev presvete Trojice, naše podružnice, možnarje pokajo, zvonovi zvonijo, godba svira in obmolke: tu nas pričakuje ogromno število ljudstva. Gosp. nadučitelj s šolsko mladino, na čelu vsem č. g. župnik sprejmejo zvonove in jih vpeljaajo pred cerkev naše Matere božje Jezerske, da si jih zamore na binkoštno nedeljo vsak veren župljan ogledati, potem smo se v hiši božji Bogu zahvalili s petimi litanijami in blagoslovom.

Na binkoštno nedeljo smo ogledovali zvonove in smo na njih brali namen delovanja: »Glasno vabim k božji službi verne pred altar, čas molitve oznanjujem; če razsaja grom, vihar; O sreči, blagru hvalo kličem, v sv. raj mrličem. Požarov, ognja časnega obvaruj in večnega«. Ko začne pri Sv. Trojici za večernice zvoniti, oznanjevali praznik binkoštnega ponedeljka, možnarje pokajo, da naznanijo župljanom in sosedom slovesnost, namreč zvonova se imata potegniti v zvonik, in res, čast Bogu, so se binkoštni ponedeljek vstavili, da je veliki zvon okoli poldne se pohvalil s svojim izvrstnim glasom. On tehta 1216 kg., možnarje so pokali, godba je svirala, venčane device so se postavile na prazne vozove, da so pomogle za vrstico velikana potegniti v zvonik. Potem so č. g. Brežiški kaplan v imenu č. g. dekana v jedrnatih besedi na pridiznici razložili pomen zvonov, potem so č. g. fračiškan iz Brežic služili sv. mašo s Te Deum laudamus in je bila daritva za namen zvonov.

Prva hvala za dar zvonov Bogu, častitemu gosp. župniku Andreju Repiču, ki se niso 24 ur, reci štiri in dvajset ur pri nas službovali, pa so spoznali potrebo zvonov, popravljenj farne cerkve, ali človek obrača, Bog pa obrne, pripetila se je skoz potres velika nesreča, bilo je treba za stavbo cerkve in zvonika skrbeti in skoz dolga leta jim je bilo mogoče nekoliko prihraniti in začeti milih darov zbirati. Gospod župnik so priložili dve tretjini. Res lepo svoto denarja smo domači farani zložili in tudi sosedje Glabočanje in Pišečanje so v pomoč prihiteli. Njim je naš rojak, organist s pevkami zahvalo zapel pri sv. maši na binkoštni ponedeljek.

Druga hvala našim cerkvenim ključarjem: Franc Strasserju in Janeza Ureku in županu Mihaelu Šmalčiču, ki so si največ prizadevali, da se je vsečanost mogla slovesno obhajati. Vsem delavcem, tesarju iz Ljubljane in domačin pomagacem, kateri so pripomogli, da se je delo, hvala Bogu, srečno izvršilo, voznikom, nedolžnim devicam, domačim in tujim darovnikom se izreka presrečni: Bog plati!

Glas zvonov naj se razlega po naši dolini, naj pozdravlja naše brate Hrvate in Kranjce in moramo še enkrat izreči: Bog povrni vsem darovnikom! S.

Gospodarske stvari.

Nekaj o rojenju bučel.

Vse, kar so bučelarji letos v marcu na svoje bučelice stavili, vsa upanja šla so jim po vodi, kajti po znanem pregovoru »brezen je desetkrat na dan jezen« ravnal se nam je tudi letošnji april. Še bolj pa bi se te besede smele obračati na sedanji, spomladni mesec, na majnik, od katerega smo toliko pričakovali, a on se je skujal ter se nam jako slabo obnaša; on zasluži prav za prav ime svojega prednika. Verjetno je torej, da se pri takem vremenu marsikateri bučelar le z nevoljo ozira na svoj ulnjak, na svoje bučele, ki bi imele skoraj rojiti, a še ne morejo. Ne ostane torej nič drugega, kakor pridno polagati bučelam, da se žive ohranijo. Prihodnji mesec se bodo že živele o turški detelji in akaciji. Kar nič se nima tudi oni pritoževati, čegar bučele bodo prišle do lipovega cvetja, pač pa oni, ki nima na daleč okrog drugega, kakor travo in cvetlice na travnikih, kajti te se pokosé in bučele so brez vse hrane. Pred vsem pa je treba skrbeti, da imajo bučele tudi ob takem času obilno hrane, zdaj, ko jim je vreme in narava nemila. Boljšo hrano ko imajo, prej bo roj pri hiši, prej trotovi lončki postavljeni in sezidani. S takim umetnim krmljenjem se dajo bučele tako rekoč premotiti in zalezejo se večji zarod, kakor če bi se na prostem, po travnikih pasle. — Kedar je v panju vse pripravljeno in sezidano, kedar ima toliko prebivalcev, kolikor jih najde v njem prostora in kedar je ves vosek pokrit z medom ali bučelno klajo in z zalego: tedaj so bučele sposobne, pripravljene za rojenje. Zatorej je dobro, če ni prazen prostor v panju prevelik, ker ga tem hitreje napolnijo. Podrezavati ni varno, boljše je, da bučelar zaleganje pospešuje in tako bučelam pomaga, da je panj prej poln. Dokler niso trotne celice pokrite, ne najdeš še nobene matične kletke, nobenega zaroda in čas rojenja še ni blizu, akoravno bučele pri izhodu na prosto silijo. Ko pa so trotni lončki zamašeni, tedaj ni več rojenje daleč, če je namreč vreme za to. Prav lahko se spozna, če so bučele že pripravljene za rojenje ali še ne. Navadno stiskajo se pri vhodu v panj, ko se pa mislijo ločiti od starega svojega stanovanja, tiščijo kar vse na enkrat v panj, a v kratkem so zopet na prostem, bogato obložene in preskrbljene s strdijo, s katero se bodo prihodnje dneve hranile. Ako je že kaj trotov, so ti v takem času nenavadno živi in gibčni. Prej, ko se bučele napravijo na pot, oprostí se matica vseh jajec, ker bi ne mogla z njimi vred se vzdigniti v zrak. Le malo bučel se zadnje dni pred rojenjem poda na prosto, si živeža iskati, večina jih ostane doma ali vsaj blizu doma. Ko pa so pripravljene, silijo ena čez drugo iz svojega starega stanovanja in čuje se nek poseben čuden glas. Na to letajo po zraku, se prekopicavajo, kakor pijane, plešejo svetovski ples, padajo čestokrat na tla, a zopet se vzdignejo in kmalo jih zmanjka, kajti čez četrte ure se že naselijo na veji kakega drevesa ali pa na kakem grmu v podobi velikega grozda.

Taki roji štejejo po 25 do 30 tisoč bučel s staro, prejšnjo matico. Kjer je prva truma obsedela, tam tudi poznej roji radi ostajajo. V kakih 10 dneh že sledi prvemu roju drugi, ki ima mnogo mladih kraljic pri sebi. Ko je drugi roj odletel, naj se v panju troti pomorijo, ker so jedino svojo nalogo že spolnili in zdaj le še bučelam hrano jemljejo. Na ta način prihrani si gospodar

precej medu. Nekaj dni prej, ko se mladi roj pripravi na pot, sliši se v panji posebno čudno »petje«, podobno kvakanju. Kakor hitro je namreč prva mladih matic dorasla, predre pokrov svoje ječe ter počne nekako peti. Ta glas nekolikrat ponovi in ker ne dobi odgovora, vé, da sme na beli dan. — Ne traja dolgo in že se oglašajo druge, včasih le malo minot mlajše matice z istim glasom. A tem odgovarja mogočno in samovlastno prva, najstarejša, češ: tukaj sem jaz kraljica. Mladim seveda glas ni dovolji, ker vedo, da jim gre za glavo, ako bi se predrznile v panju prikazati. Vse to se nekaj dni ponavlja in potem se odpravi najstarejša, prvorojena mladih kraljic s celim rojem iz panja. Ko znotraj vse potihne, prilezejo tudi ostale kraljice, tekmičice prve, na dan, ki so se morale doslej skrivati, se zmešajo zunaj uljnaka s tovaršicami in odrinejo z njimi vred. Tako pride, da najdeš po 25 in več matic pri enem roju. A tem ni odločeno, da bi se kedaj kraljevanja ali vsaj življenja razveseljevale, kajti brž, ko se roj ulovi, izvolijo ali izberejo si bučele jedno in le jedno kraljico, ki vse druge raz prestol pahne, kajti vse tovarišice morajo mlado svoje življenje dati.

Sejmovi. Dne 5. junija pri M. D. v puščavi. Dne 5. junija pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu, v Mariboru, v Rušah, na Tinskem in v Slov. Bistrici. Dne 6. junija na Bregu v Ptui.

Dopisi.

Iz Savinjske doline. (Nedelja.) Dandanes se posebno slabo izpolnjuje tretja božja zapoved; praznik je svetejši, greh se dela grdejši; ne samo po mestih, ampak tudi v prijazni naši zeleni domovini se je vže vtihotapila ta ostudna razvada. Razna dela se izvršujejo, akoravno niso neobhodno potrebna, tudi trgovine, krčme so ravno tako odprte, kakor ob delavnikih. Nikakor se to ne spodobi. Kratko je, kar razveseljuje, večno pa, kar muči: oj slepa neumnost, luščino minljivega, pa grešno veselje više ceniti, kakor neskončno morje nebeskega veselja! »Šest dni delaj, sedmi dan počivaj, ti in tvoja obitelj! tako zapoveduje Bog«. Ni pa še pravo posvečevanje nedelj, če se težkega dela varuješ; dolžnost je pobožno biti navzoč pri sv. maši. Zakaj pa bi še o delavnikih zahajal v cerkev? Tako zaničljivo je nagovoril poredni mož; odgovor pa je dobil: vole sem kupil... oženil sem se! — Eno leto sem občeval s Št. L., premožnim tovarnarjem, bil je po imeni kristjan, domačin, pa sv. maše se ni udeleževal, zaničljivo je dostikrat rekel: bom pa kateri stari ženkici desetico daroval, da bo za-me molila; tudi svojim poslom je obilno dela nalašč v nedeljo nakladal! Iz božjih zapovedij se je norčeval. Ali velikokrat se prigodi, da Bog kmalu kaznuje: tako je tudi tega prevzetnega nemčurja. Vse njegovo imetje s tovarno vred je bilo kmalo prišlo na boben. Sedaj mora se s svojo obitelji v veliki revščini po svetu potikati. Več enakih dogodkov žalostnih bi še lahko navedel. Ako se spačenih rečij radi privadimo, zakaj pa svetih ne? Če tudi bi ne bila navada, pa se lahko vpelje: lepa navada naj se vselej vsprejemlje, razvada pa vselej odpravlja! Skupno izpolnjujmo vse zapovedi, potem nas bo obvaroval dobri Bog raznih nadlog. Obilne sedanje skušnje nas učijo, da brezvspešno se trudi, če ni božji blagoslov vmes iz svetih nebes.

Iz Kostrivnice. (Veselo) je bilo pri nas dne 14. maja: tukajšnje bralno društvo obhajalo je prvo svojo besedo, ki je ob enem bila tudi prva narodna veselica v Kostrivnici. Še veličastni oče Boč se je menda veselil tega dneva ter zadovoljno gledal na množico